

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„Dnes mě Boží láska unáší mimo svět.
Jsem ponořena v lásce, miluji a cítím,
že jsem milována, a prožívám to
s plným vědomím...”

(Den. 1500)

3

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

9. ROČNÍK
2014

*Drazí přátelé,
odevzdáváme do vašich rukou další číslo Apoštola, ve kterém se chceme zamyslet nad naším vztahem k církvi, kterou neustále posvěcuje a vede Duch Svatý.*

Wilfrid Stinissen ve své knížce „I dnes je den Boží“ navazuje na obraz ovcí a píše: „Ovci charakterizuje především její vnímavost. Moje ovce slyší můj hlas, říká Pán Ježíš (Jan 10,27). Slyšet a poslouchat jsou vlastnosti pro ovce typické. Proto má v jejich životě rozhodující roli pastýř. Dalším rysem charakterizujícím ovci je její neschopnost se bránit. Třetí a nejdůležitější její vlastností je osobní vztah k pastýři.“

To, že církev vznikla, je plodem Božího milosrdenství. A toto Boží milosrdenství se neustále v životě církve projevuje: Bůh o nás ví, pamatuje na nás, neustále nás krmí svým slovem a tělem a skrze pastýře nás vede svým Svatým Duchem. Buďme poslušní a vděční.

P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śwachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřičice 156

OBSAH

Úvodní slovo: Mons. Edward Dajczak ... 3

P. Jaroslav Brož: Na dům Davidův
vyleji Ducha milosti. 4

P. Miloslav Fiala: Církev má srdce
a toto srdce hoří láskou 6

P. Adrian Galbas SAC:
Pán a dárce života 10

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny 13

R. D. Petr Vrbáček: Přednáška /3. část/ . 14

Rozhovor s kard. Miloslavem Vlkem ... 18

Poslání a spiritualita sv. Faustyny:
Dům svaté Faustyny
jako oáza milosrdenství 22

Korunka 24

Pozvání na pouť ke svaté Faustyně 25

Budete mými svědky:
187 dní kněžství 26

Na apoštolských cestách:
Pěší pouť 2014 30

Literatura, informace 34

Vcírkví není měřeno rovným metrem. Pokud je někdo víc talentovaný, obdrží více úkolů. Ale lidi není možné srovnávat podle úkolů, kterých se zhostili. Tímto způsobem se měří ve světě – a to způsobuje, že se promarnují dary. Ne-dělejme to, protože tímto způsobem neošídíme Boha, ale sebe. Mnoho dobra by se mohlo zrodit, kdybychom odpovídali na výzvy Boha a vnuknutí Ducha Svatého. Jde o to, abychom se stali novým člověkem, který slyší, sytí se, naslouchá v modlitbě, který je připraven přijmout lásku Kristovu. Stojí za to zeptat se sám sebe, co jsem udělal s tím, co mi Bůh daroval a svěřil za úkol.

Papež František napsal o církvi v Evangelii Gaudium: „Vyjděme, vyjděme nabídnout všem život Ježíše Krista. Opakuji tady celé církvi to, co jsem mnohokrát řekl kněžím i laikům v Buenos Aires: preferuji církev havarovanou, raněnou a špinavou, protože vyšla do ulic, spíše než církev, která ochořela uzavřeností.“ Největší deformace, která nás, církev, dnes ohrožuje, je uzavření do uspokojení a křečovitá ochrana toho, co už máme. Přechovávat a zasévat není totéž. Křesťan nikdy nezačíná od nuly. Talenty dostávají všichni – není to výsledek zásluh, ale dar od Boha. Pán ví, kolik komu dát, aby mohl splnit svěřený mu úkol. Nikdy nezačínáme od nuly. Potřebujeme Kristovy oči, abychom viděli, jak moc jsme byli obdarováni.

Musíme se snažit vidět toto obdarování v sobě a bližních. Pokud jsme dostali, měli bychom také rozdávat ostatním. V tomto smyslu budeme neustále obdarovávat. Bůh nechce námezdníky, ale přátele. Pokud toto není pochopeno, zůstává jenom strach. I kdyby tekly slzy, Bůh nám položí jenom jednu otázku: „Miluješ mě víc?“

Mons. Edward Dajczak
biskup košalínsko – kolobřežský

NA DŮM DAVIDŮV

VYLEJI DUCHA MILOSTI

■ P. JAROSLAV BROŽ

Foto: Vlastimil Kašpar (Daniel)

Každý starozákonní prorok byl poslán na prvním místě k lidem své doby. Jeho slova – jak se někdy mylně domníváme – nešla přes hlavy jeho současníků někam do vzdálené budoucnosti, ale měla otvírat, usvědčovat a uzdravovat srdce těch, z jejichž středu byl prorok povolán. Tak tomu bylo i s prorokem Zachariášem, mužem Božím působícím za perské vlády. V té době se v Jeruzalémě s velkými obtížemi obnovoval hmotný, morální a náboženský život zdevastovaný půl století trvajícím babylonským vyhnanstvím. Tehdy zřejmě došlo k zabití nevinného člověka, který byl blízko Bohu. Možná měl výrazným způsobem pomoci k obnově národa a v boji

o mocenské pozice byl shledán nepohodlným. Bůh se k němu hlásí jako ke svému, dokonce se s ním v prorokových slovech ztotožňuje: „Budou vzhlížet ke mně, kterého probodli“ (Zach 12,10). A současně slibuje pokání, kterého je člověk schopen jen skrze dar Božího Ducha: „Na dům Davidův, na toho, jenž sídlí v Jeruzalémě, vyleji ducha milosti a proseb o smilování“ (Zach 12,10).

Nám je jasné, že tato prorocká slova nezůstala uvězněna v době, kdy byla poprvé vyslovena. Známe identitu i jméno toho, ve kterém byl Bůh proboden způsobem mnohem silnějším než v nějakém dávném judském reformátorovi. Je to Ježíš, Boží Syn, na kterého evangelista Jan hledí

poté, kdy je vše dokonáno, a vzpomíná si právě na prorokovo slovo: „Uvidí, koho probodli“ (Jan 19,37). Je pozoruhodné, že na Ježíšově probodeném boku se naplňuje celý Boží příslib daný skrze Zachariáše, včetně vylití Ducha. Podle některých komentátorů voda, která v Janově svědectví vytéká z Ježíšova otevřeného srdce, je symbolickým proroctvím Ducha, který bude prvním darem vzkříšeného Pána. První den po sobotě, když Ježíš svým učedníkům ukázal ruce a bok a dechl na ně, řekl: „Přijměte Ducha Svatého“ (Jan 20,22). Je pozoruhodné, že také tady je prvním plodem Ducha odpuštění hříchů, dar nesmírného Božího milosrdenství a obrácení srdce.

V míře daleko širší se Zachariášovo slovo naplňuje o letnicích. Tam je Duch doslova vylit na dům Davidův, na ty, kdo sídlí v Jeruzalémě. Na prvním místě to byli apoštolové, kteří plní prorockého ohně Petrovými ústy zvou k obrácení. K hlasu Zachariášovu se jako ozvěnou připojuje slovo proroka Joela: „Sešli svého Ducha na všechny lidi ... I na své služebníky a na své služebnice sešli svého Ducha, a budou prorokovat“ (Sk 2,17–18; srov. Jl 3,1–2). Prvním projevem takového proroctví je osobní přijetí Božího pozvání. A první, k čemu Bůh vždy zve každého proroka, je jeho osobní obrácení. Apoštol Petr vylévá Ducha Svatého na Jeruzalém mocným voláním: „Obráťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha Svatého“ (Sk 2,38). Jako odpověď na toto milostiplné vylití Ducha byl křest tří tisíců židů z Jeruzaléma. Pán získal tři tisíce nových proroků, kteří budou od té chvíle živým důkazem

toho, že se jich dotkla uzdravující Boží moc, Duch Svatý, Boží prst, který dokáže mocně pohnout lidským životem.

Každý z evangelistů má citlivost na některá hlediska Boží spásy. Znalci upozorňují na to, že svatý Lukáš mimořádně zdůrazňuje úlohu Ducha Svatého při spáse člověka. Když čteme jeho evangelium a jeho druhou knihu – Skutky apoštolů pozorně, uvědomíme si, že je také velice citlivý na projevy Ježíšova milosrdenství. Vzpomeňme jen na působivé vzkříšení syna vdovy z Naim, na pozornou lásku ke kající

**Duchu,
vytékající
z Ježíšova Srdce,
Duchu Božího
milosrdenství,
obrať nás!**

hříšnici ve farizeově domě, na soucit s bohatým, ale nešťastným celníkem Zacheem. Připomeňme si nám všem známá podobenství o ztracené ovečce, minci a synovi. Vlastně o dvou synech, kteří se odcizili otci, a o tom, jak ryzí otcovská láska jim oběma vrací ducha synovství.

Souvislost je tu zřejmá. Duch Svatý je dán, aby rozléval Boží odpouštějící lásku a milosrdenství. Podle Lukáše právě to je Ježíšův program: „Duch Hospodinův jest nade mnou,“ káže ve svém rodném Nazaretě. Pomazal mě, „abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy“ (Lk 4,18–19; srov. Iz 61,1–2).

Konečně také apoštol Pavel ve svých působivých řádcích listu Římanům píše o Duchu, který „přichází na pomoc naší slabosti“. Milosrdně naplňuje naši nevědomost a bezradnost, když staneme před Pánem k modlitbě, a „přimlouvá se nevyslovitelným lkáním“ (Ř 8,26). A my se k němu připojujeme slovy chudé prosby, kterou dobře vyjadřuje církev ve své svatodušní sekvenci: „Smyj z nás hříchy, stopy vin, dej svou svěžest žíznivým, vyhoj z bolestí a ran. Zchladlým srdcím oheň dej, z lhostejnosti pomáhej, odveď ze scestí a chraň.“ ■

■ P. MILOSLAV FIALA OPraem.

CÍRKEV MÁ SRDCE A TOTO SRDCE HOŘÍ LÁSKOU

Při úvaze o církvi začneme poněkud netradičně. Když se např. postaví nový most, čeká ho zátěžová zkouška: přijedou těžká vojenská vozidla, rozestaví se po ploše a odborníci měří jeho pevnost a pružnost. Je-li vše v normě, začne na něm normální provoz.

I církev je během celé doby své existence vystavena nejružnějším náporům zprava i zleva: voltairovské zlobné výkřiky volající po její likvidaci, jak se v různých podobách

nesou dějinami, a k tomu nejednotnost a pasivita věřících (J. Ratzinger ji nazval „nečinnou průměrností“) představují nemalou zkoušku. Kdyby byla jen lidskou konstrukcí, dříve nebo později by zanikla. Ale ona není dílem lidským, neboť ji chrání a vedou Ježíšova slova: *Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou (Mt 16,18)*. Jak napsal sv. Augustin: *Církev se při svém putování pohybuje mezi pronásledováními ze strany světa a útechami od Boha. A bylo tomu tak na*

tomto světě vždy, už od Ábela, kterého zabil jako prvního spravedlivého jeho bratr, a tak tomu bude až do konce světa.

Kristova církev tedy představuje pevnou naději prožívanou ve společenství věřících, kteří představují putující Boží lid na cestě pouští, takže jejich symbolem není stojící dům, ale pohyblivý stan. Je vedena Duchem Svatým a je zároveň obdařena zvláštní tvůrčí silou; není samoúčelná, ale je církví pro svět, pro jeho záchranu a jako ukazatel správného směru. Proto se snaží být ve společnosti

podle možností aktivní, odvážně hlásat zásady evangelia a dělat vše pro obrácení člověka, neboť cítí za všechny a za všechno zvláštní odpovědnost. Pro její misionářské poslání stále platí Petrovo a Janovo slovo: *Je přece nemožné, abychom nemluvili o tom, co jsme viděli a slyšeli (Sk 4,20)*. Je ovšem také církví pod křížem: její členové společně bojují proti všem formám nelidskosti, pronásledování a útlaču, zastávají se chudých, postižených, zajatců a lidí vyloučených ze společnosti, solidarizují se i s nejmenšími bratřími a sestrami Syna člověka.

Veškerá síla a odolnost církve pochází od Ducha Svatého, který ji posvěcuje. Tohoto Ducha vdechl vzkříšený Pán svým apoštolům v předvečer prvního dne v týdnu a oni ho přijali v plnosti v den Letnic. Tuto sílu Ducha Svatého *pocházející shůry (Sk 1,8)* přijímá každý křesťan. Je mu předávána skrze svátosti církve, zvláště skrze křest, biřmování a eucharistii. Jde tedy o nezbytné prostřednictví, ustanovené Zakladatelem, a toto zprostředkování prochází institucí, církví jím založenou. Po vdechnutí Ducha Zmrtvýchvstalým skutečně následuje potvrzení: *Komu hříchy odpustíte, tomu budou odpuštěny... (Jan 20,23)*. Ježíš sám tvrdí, že *Duch vane, kde chce (Jan 3,8)*, a nikdo mu nemůže zabránit v působení nebo ho jakkoliv spoutat zájmy pouze lidskými. Fakt, že mnoho pokřtěných žije, jako by v sobě neměli dary Ducha Svatého a nezrodili se k novému životu křtem, zpomaluje a přímo brzdí snahu o obnovu jednotlivce i společnosti, ale církev samu jako nositelku světa a naděje nemůže nijak zvlášť ohrozit. Působení Ducha je v ní viditelné v charismatech, v ekumenických snahách o jednotu křesťanů, v dialogu s ostatními náboženstvími a se současnou kulturou. Její strukturu označujeme pojmem *communio*, společenství lidí s Bohem a mezi sebou

navzájem, jehož základem je účast na životě samotného Boha. Je umožněno jedinečným způsobem v Ježíši Kristu a nejzřejměji se projevuje v eucharistii.

Abý církvi byla zajištěna dostatečná pevnost a současně jednota ve sdílené víře, má hierarchickou strukturu. Jak uvádí 2. vatikánský koncil v konstituci Světlo národů (8), toto společenství Božího lidu *se uskutečňuje v katolické církvi a je řízeno Petrovým nástupcem a biskupy ve společenství s ním*. Církevní služební úřady představují nutné prostředky k uskutečnění žádoucí jednoty, která je stále ohrožena okolním světem; jednotné vedení spojuje místní církve v jedno Kristovo tělo a umožňuje zachování identity s apoštolským původem. Proto koncil právem podtrhuje: *Do církevního společenství jsou plně začleněni ti, kdo mají Kristova Ducha a přijímají její celé zřízení a všechny prostředky spásy v ní ustanovené a v jejím viditelném organismu se spojují s Kristem – který ho řídí prostřednictvím papeže a biskupů – svazky vyznání víry, svátostí, církevního vedení a společenství (SN 14)*. Vztah mezi Duchem a církví vyjadřuje zvlášť eucharistie, jak o tom píše Henri de Lubac: *Jde o vzájemné propojení: Církev vytváří eucharistii. Eucharistie vytváří církev*. Duch Svatý rozdává mezi věřící každého stavu také zvláštní milosti, které je uschopňují přijímat různé práce nebo úkoly užitečné pro obnovu a další rozvoj církve. Ovšem posouzení jejich pravosti a řádného používání náleží církevním představeným; jim zvlášť přísluší nezhášet oheň Ducha, ale všechno zkoumat a držet se toho, co je dobré. To se týká i případného uznání pravosti soukromých zjevení, kterých zvlášť v krizových časech spíše přibývá, jak jsme toho svědky i dnes. Tam je jejich přezkoumání příslušnou církevní autoritou, místní a univerzální, přímo nezbytné.

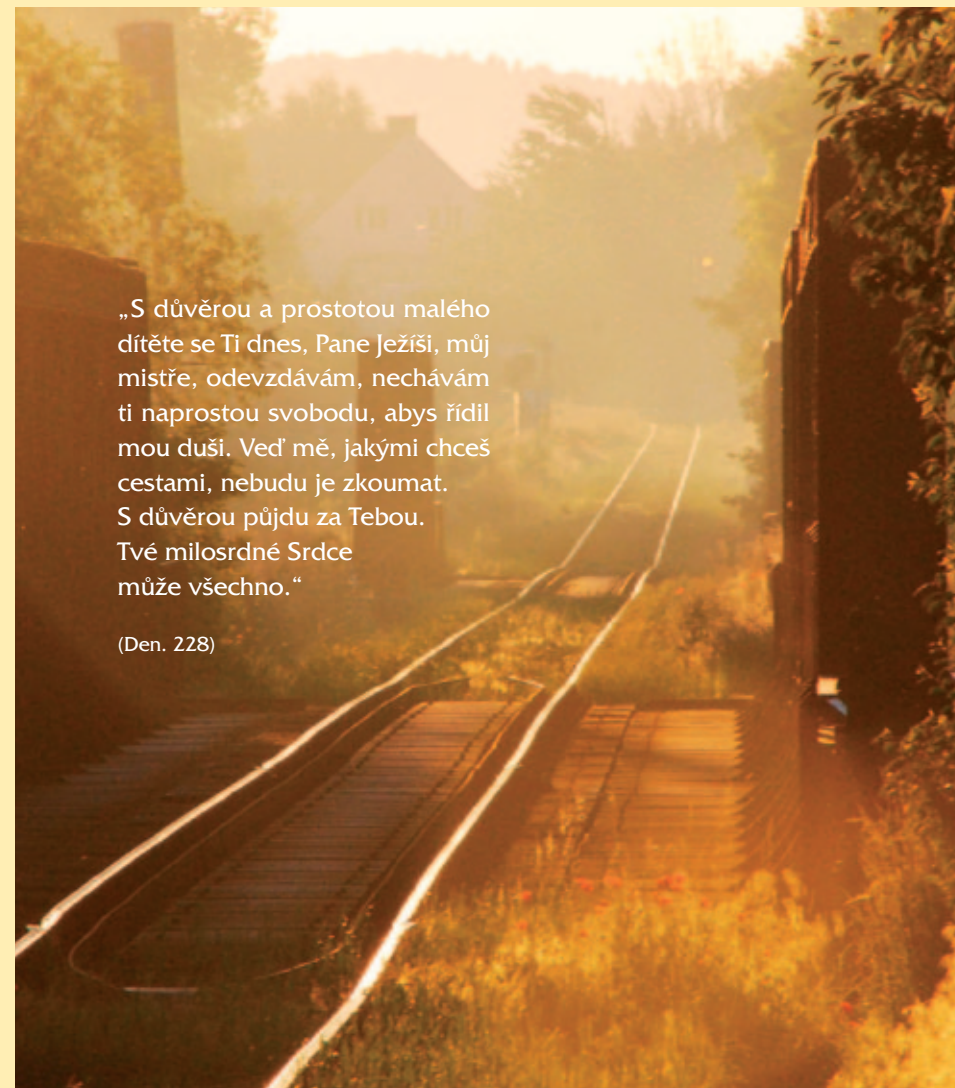
Církev je svatá a zároveň má neustále zapotřebí očisty a obnovy, už proto, že i svět kolem se rychle mění; je toho schopna, neboť v ní působí Duch, který daruje život a obnovuje tvář země i církve. Směr obnovy určuje Písmo, vyznání víry a biskupský úřad v apoštolské posloupnosti. K obnově patří i to, že církev naslouchá, *co říká Duch církevním obcím*, neboť k ní promlouvá i skrze *znamení času (RaN 4)*; to musí být pokaždé nově vykládáno ve světle evangelia a v síle Ducha, aby dávala způsobem přiměřeným dané době odpověď na věčné otázky, které si lidé kladou: *jaký je smysl přítomného a budoucího života a jaký je jejich vzájemný vztah (RaA 4)*. Papež Pavel VI. jednou řekl, že *církev je viditelným projektem Boží lásky pro lidstvo*. Jako taková sdílí jednotu života s Kristem, a je proto svatá jako on, a skrze něho je poslána posvěcovat druhé. Víra nás ujišťuje, že církvi nebude nikdy chybět svatost, i když jejími členy jsou mnohdy hříšní lidé.

V Markově evangeliu (12,41n) čteme o chudé vdově, která vložila do chrámové pokladnice vše, co měla: dvě drobné mince. Ježíš pozoruje poutníky a svolává své učedníky, aby je upozornil na její nepatrný skutek a poučil je, aby nikoho nepřehlíželi a byli pozornými pozorovateli lidí velkých i malých; jeho postoj je příkladem i pro nás, kdo ho chceme následovat, neboť máme chápat své povinnosti věřících dívat se jeho očima a myslet a cítit jeho srdcem. Sv. Terezie z Lisieux ve svém životopise napsala:

Pochopila jsem, že církev má srdce a že toto srdce hoří láskou. Pochopila jsem, že jen láska udržuje údy církve v činnosti. Kdyby láska vyhasla, apoštolé by přestali hlásat evangelium, mučedníci by se zdráhali prolévat svou krev, neboť láska je všechno, objímá všechny doby a místa, je věčná...

Nabízí se otázka, zda chápeme svůj úkol i my, kdo se považujeme za křesťany: zpytujeme své svědomí, do jaké míry se promítá tato základní a tolik potřebná vlastnost do myšlenek, slov a skutků, neboť nedílnou částí našeho poslání je záchrana a uzdravení světa. K tomu ovšem musíme začít každý sám u sebe. Papež František

v nedávném projevu připomíná: *Abychom se rozpoznali v Kristu jako ti, kdo jsou zahrnuti Božím milosrdenstvím a soucitem. Církev tvoří Boží lid, do něhož jsme povoláni patřit. To naplňuje naše srdce radostí a činí náš život krásným a věrohodným svědectvím Boží lásky ke všem bratrům, které denně potkáváme.* ■

„S důvěrou a prostotou malého dítěte se Ti dnes, Pane Ježíši, můj mistře, odevzdávám, nechávám ti naprostou svobodu, abys řídil mou duši. Ved' mě, jakými chceš cestami, nebudu je zkoumat. S důvěrou půjdu za Tebou. Tvé milosrdné Srdce může všechno.“

(Den. 228)

Foto: Vlastimil Kašpar (Daniel)

■ P. ADRIAN GALBAS SAC

„Přijměte Ducha Svatého“ (J 20,22), takové poselství předal Kristus svým apoštolům, když přišel do večeradla v den zmrtvýchvstání. Apoštolové a s nimi církev prvních století to dokonale chápali. V Římě, v katakombách sv. Kalixta, byl nalezen nápis pocházející z dob začátků církve: „Žij v Duchu Svatém.“ Protože – jak řekl metropolita Ignác: „bez Ducha Svatého je Bůh vzdálený, Kristus je minulostí, evangelium – mrtvými písmeny, církev – organizací, vláda – dominantní mocí, misie – propagandou, liturgie – prázdnou vzpomínkou, křesťanský život – morálkou otroka. Ale díky Duchu Svatému: vesmír je obnovený, Kristus je přítomen tady a teď, evangelium je mocí pro život, církev je zjevením svaté Trojice, vláda se stává službou, misie církve jsou neustávajícími letnicemi, liturgie je památkou a předpovědí budoucí slávy a lidské jednání je plněním Boží vůle.“

Ovýznamu Ducha Svatého v církvi mluví nejvýstižněji asi mešní Krédo, které recitujeme během mše svaté v neděli a o slavnostech. Říkáme, že Duch Svatý je Pán a dárce života. První slovo mluví o tom, kdo je Duch Svatý, a druhé o tom, co Duch Svatý dělá. On je Pán, tedy Bůh, jedna ze tří božských osob Nejsvětější Trojice, z Otce i Syna vychází, s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován. Proto také nepíšeme „Duch svatý“, ale „Duch Svatý“, protože „svatý“ není přídavným jménem, popisujícím vlastnost tohoto Ducha, ale je to jméno třetí osoby Nejsvětější Trojice. Boží jméno!

Působení Ducha Svatého spočívá především v tom, že neustále daruje život tomu, co bylo mrtvé a zbavené života. Krásný text o tom nacházíme u proroka Ezechiela:

„Vezmu vás z pronárodů, shromáždím vás ze všech zemí a přivedu vás do vaší země. Pokropím vás čistou vodou a budete očištěni; očištím vás ode všech vašich nečistot a ode všech vašich hnusných model. A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich. Pak budete sídlit v zemi, kterou jsem dal vašim otcům, budete mým lidem a já vám budu Bohem. Zachráním vás ze všech vašich nečistot, povolám obilí a rozhojním je a nedopustím na vás hlad.“ (Ez 36, 24-29).

Duch Svatý daruje život církvi a každému v církvi; vrací život naší víře, našemu duchovnímu životu, našemu křesťanství, naší zkušenosti Boha. Pokud by církev „nebrala“ Ducha Svatého, nebyla by živá, stala by se mrtvolou, duchovní mrtvolou. Nebyla by

schopná žít a život předat! Pokud ale církev bude neustále „brát“ Ducha Svatého a otvírat se pro Jeho působení, tehdy bude živá, plodná a nebojácná v hlásání Krista.

Krásně nám to ukazují Skutky apoštolů (srov. Sk 2, 1-41). Apoštolové mají nejprve strach, cítí se jako lidé, kteří prohráli, slabí, bídí. Ale je to pochopitelné, přece to jsou zrádci. Všichni zradili Krista, nejen Petr a Jidáš. Stalo se to, co Ježíš předpověděl během poslední večeře, když jim řekl, že: „se rozprchnete každý do svého domova a mne necháte samotného.“ (J 16,32). A oni to udělali. Ale potom, po zmrtvýchvstání, byli Kristem jakoby „posbírání“ a oživeni mocí jím poslaného Ducha. „Všichni byli naplněni Duchem Svatým“ (Sk 2,4). Přijali jej, vešel do nich. A hle, stali se novými lidmi. Stejní, ale už jiní. Vyšli z večeradla a hned – když viděli, jak jsou neobvykle mocní – začali evangelizovat. Neměli strach z davů, které byly v Je-

ruzalémě, neměli strach z císařů, protivníků, pronásledovatelů. Neměli strach z nikoho, báli se jenom Boha. A neztráceli ani chvíli, aby se dělili o radost a jistotu Dobré Noviny, že Ježíš Kristus je jejich Pánem a Pánem světa. Byli oživeni Duchem Svatým! A přitom jich nebylo dvanáct milionů nebo dvanáct tisíc. Bylo jich dvanáct (poté co se k nim místo Jidáše připojil Matěj). Dvanáct jednoduchých, obvyklých lidí. Ale protože byli naplněni Duchem Svatým, byli mocnější než celé armády.

A tento proces neustále trvá. Bůh stále posílá své církvi Ducha Svatého, aby On jako spolehlivá navigace vedl církev po cestách času a dějin. Dokud církev tento dar přijímá, určitě se nezastaví na své pouti víry, necouvne před útoky a nebezpečím, neztratí se, nebude se také zabývat sama sebou. Naopak: až do druhého příchodu Páně bude žít a svědčit o Kristu.

Duch Svatý působí v církvi rozmanitým způsobem: osvětluje pastýře církve, aby rozumně a ve shodě s pravdou vedli Boží lid; uschopňuje k správné interpretaci Božího Slova, podle Boží vůle; je přítomen v liturgii církve a ve svátostech, které jsou nástroji Boží milosti a – jak to krásně říká Katechizmus – „síly, které vycházejí z Kristova těla, stále živého a oživujícího, jsou zásahy Ducha Svatého působícího v jeho těle, jímž je církev.“ (Katechizmus, 1116). Duch Svatý je také ten, kdo obdarovává každého věřícího individuálními duchovními dary, kterým říkáme charismata, díky kterým věřící mohou správně plnit úkol, který jim Bůh svěřil, a také ukazuje věřícím jasnou vizi a plný smysl jejich života.

Abychom ale mohli využít tyto svaté duchovní dary a vidět veliká díla Ducha Svatého, která neustále působí uprostřed Božího lidu, je třeba „vejít“ co církve. I když se to formálně stalo ve chvíli našeho křtu sva-

tého, často nám věřícím chybí osobní a srovnatelné ztotožnění s cestou, kterou církev nabízí a po které nás chce vést! Je to tak, jako bychom jenom stáli ve dveřích církve. Získal by někdo představu o tom, jaká je středověká katedrála, kdyby jen stál na prahu? Viděl by před sebou jenom tmavou díru bez světla, barev a jakéhokoliv kouzla. Teprve když vejde dovnitř, uvidí úžasnou harmonii světla, barev a architektury, bude vidět celou, jednotnou krásu budovy. Ale musí dovnitř.

Podobně také věřící, pokud se budou na církev dívat zvenku nebo z „rohožky“, budou vidět jenom instituci, problémy, finance, politiku, ale neuvidí působení Ducha Svatého, Pána a dárce života, a nepoznají celou pravdu o církvi.

Krásně o tom mluvil Svatý otec Benedikt XVI. v katedrále sv. Patrika v Novém Yorku. Ukázal na vitráže, kterými proslula tato katedrála, a řekl: „Při pohledu zvenčí působí tato okna dojmem neprůhlednosti, temnoty, ba ponurosti. Ale když se vstoupí do kostela, nečekaně ožijí, protože jimi proniká světlo a ony vyjevují veškerou svou nádheru. Jenom zevnitř, ze zkušenosti víry a života církve, ji spatříme takovou, jaká skutečně je: zaplavena milostí, zářící krásou, vyzdobena rozmanitými dary Ducha. Plyne z toho, že my, kteří žijeme životem milosti ve společenství církve, jsme povoláni vtahovat všechny lidi do nitra tohoto tajemství světla. Není to snadný úkol v tomto světě, který je nakloněn hledět na církev jako na ony vitráže jen „zvenčí“, světě, který hluboce pociťuje potřebu spirituality, ale pokládá za obtížné „vstoupit“ do tajemství církve. I pro leckoho z nás může světlo víry oslábnout rutinou. Zář církve může být zatemněna hříchy a slabostmi jejích členů. Zatmění může pocházet také z překážek, s nimiž se lze setkat ve spo-

nosti, která jakoby zapomněla na Boha a je podrážděna i těmi nezákladnějšími požadavky křesťanské morálky.“

Důležité je také to, že jenom někdo, kdo bude uvnitř církve, bude moci být apoštolem, čili bude schopen opravdu se dělit s ostatními (těmi, mezi které ho Bůh postavil) o příběhy o velikých dílech, které Pán neustále činí na zemi. Tímto způsobem, poslušný Duchu Svatému, bude schopen přivést ostatní do církve.

Prosme o Ducha Svatého pro celou církev a pro nás všechny slovy krásného hymnu z breviáře:

*Otče náš, milý Pane,
dej nám Ducha Svatého,
prosíme, ať se stane
pro Krista, Syna tvého:
Ať nás učí božského
zákona pravdu znáti,
proroctví falešného
pílně se vystříhati.*

*Kriste, jenž jsi svým věrným
seslal Ducha Svatého,
před věky vyvoleným,
od Otce nebeského,
ráčš nám této chvíle
tétož Ducha seslati,
abychom mohli tebe
správně v slovu poznati.*

*Ó milý Duchu Svatý,
rač naším hostem býti,
jenž jsi v darech bohatý,
nemeškej k nám přijíti.
Spravuj jazyk k mluvení,
dej pravé naučení,
nachyl uši k slyšení,
zapaľ srdce k věření.* ■

ÚRYVKY Z DENÍČKU SV. SESTRY FAUSTYNY

VĚRNOST DUCHU SVATÉMU JE NEJKRATŠÍ CESTA

■ „V jistou chvíli jsem poznala osobu, která měla v úmyslu spáchat těžký hřích. Prosila jsem Pána, aby na mě dopustil ta největší muka, aby ta duše byla zachráněna. Vtom jsem pocítila strašnou bolest trnové koruny na hlavě. Trvalo to dost dlouho, avšak ta osoba zůstala v Boží milosti. Ježíši můj, jak snadno se lze posvětit – stačí drobet dobré vůle. Vidí-li Ježíš v duši ten drobet té dobré vůle, tak spěchá dát se duši a nic ho nemůže zadržet, ani chyby, ani pády – dočista nic. Ježíš pospíchá té duši na pomoc, a je-li duše věrná té Boží milosti, tak během velice krátké doby může duše dosáhnout nejvyšší svatosti, jaké zde na zemi tvor může dosáhnout. Bůh je velice štědrý a nikomu svou milost neodmítá – dává více, než o co my ho prosíme. Věrnost v plnění vnuknutí Ducha Svatého – to je ta nejkratší cesta.“ (Den. 291)

■ „Večer při benedikci (krátká pobožnost s požehnáním Nejsvětější svátostí) mě začaly trápit myšlenky tohoto druhu: zda to

všechno, co o tom velikém Božím milosrdenství říkám, není někdy lež nebo klam..., a chtěla jsem se nad tím chvíli zamyslet; tu jsem uslyšela silný a jasný vnitřní hlas: – Všechno, co o mé dobrotě říkáš, je pravda a nejsou slova, která by dostatečně mou dobrotu oslavila. – Ta slova byla tak plná moci a tak jasná, že bych za ně dala život, že jsou od Boha. Poznám je podle hlubokého pokoje, který mě v té chvíli provází a zůstává i nadále. Ten pokoj mi dává tak velkou moc a sílu, že všechny překážky a protivenství a utrpení i sama smrt nejsou nic. Toto světlo mi poodhalilo závoj v tom, že všechny mé námahy, které podstupuji, aby duše poznaly Pánovo milosrdenství, jsou Bohu velice milé, a proto mám v duši tak velkou radost, že nevím, zda v nebi může být větší. Ach, kdyby duše chtěly jen trochu poslouchat hlas svědomí a hlas – čili vnuknutí Ducha Svatého, říkám – kdyby jen trochu – neboť, když se jednou poddáme vlivu Božího Ducha, on sám doplní to, čeho se nám nebude dostávat.“ (Den. 359)

■ „Duch Svatý nemluví k rozptýlené a upovídané duši, opravdu ne, ale svými tichými vnuknutími hovoří k duši usebrané, k duši mlčící. Kdyby bylo důsledně dodrženo mlčení, nebylo by reptání, rozhořčení, pomluvy, klepů, nebyla by porušována láska k bližnímu, zkrátka zaniklo by mnoho chyb.“ (Den. 552)

■ „Ctnost bez obezřetnosti není ctností. Měli bychom se často modlit k Duchu Svatému o tu milost obezřetnosti. Obezřetnost tvoří: rozvážnost, rozumné promyšlení a rozhodné předsevzetí. Konečné rozhodnutí je vždy na nás. My musíme rozhodovat, můžeme a máme se radit a hledat světlo...“ (Den. 1106)

ZAMYŠLENÍ NAD NAŠÍM VZTAHEM K CÍRKVI

„POJĎ,
UKÁŽU TI
NEVĚSTU,
CHOŤ
BERÁNKOVU!“

R. D. PETR VRBACKÝ (3)

Tak tedy naslouchejme, co říká církevním obcím a jejich andělům onen První i Poslední, Živý – protože jakkoliv jsou ti andělé postavami symbolickými, přece však jako jmenovaní strážci oněch společenství mohou být i jakousi konkretizací nás, kteří se hlásíme k účasti na zasvěcení do oněch společenství. Vybírám a seřazuji vedle sebe v jakési zestručněné podobě nejdůležitější obsah oněch napomenutí (je to v textu Zjevení celá 2. a 3. kapitola): upustil jsi od své první lásky – neboj se utrpení a buď věrný až do konce – nezaplétěj se s pohoršením – nepřipouštěj modloslužbu a nemravnost – připomeň si a zachovávej nauku, kterou jsi přijal – ani ve své slabosti nezapírej Boha a nevzdávej se jeho slova – ze své obojakosti se očisťuj pokáním a buď horlivý!

...mám proti tobě, že jsi upustil od své první lásky; upamatuj se tedy, z jaké výše jsi spadl, a jednež zase jako dřív...

Tu to máme: první láska, to je přece zamilovanost, a povolání je zamilovanost – se vším, co to slovo obnáší! Snad jste to zažili na vlastní kůži nebo aspoň na někom blízkém, jaký je člověk zamilovaný: je uchvácený, zcela oddaný, vidí vše jako dobré, všude je pořád se svou láskou, ani na okamžik nepochybuje a bez ohledu na všelijaké cynické komentáře druhých se za svou lásku nestydí. Takové snad bylo i naše okouzlení Ježíšem, čisté, plné ideálů, nezištné, celistvé, stoprocentní. Jenže jak šel čas, člověk začal být tzv. realista: začal slevovat, vyhasínat, uzavírat kompromisy, počítat a taktizovat a zdůvodňovat si leccos „rozumným“ zdůvodněním – přece se nemůžu pořád jenom někde vznášet! – Jakže to říká Duch? „Upamatuj se, z jaké výše jsi spadl, a jednež zase jako dřív!“ Sestry a bratři, my se musíme vznášet, nesmíme se za ideál stydět – ani sami před sebou, ani před světem. Bez ohledu na jeho cynismus musíme zůstat – tváří v tvář realitě – ti zamilovaní. Jedna věc je správné a nutné odložení iluzí – ovšem naprosto jinou věcí je povinnost zachovat si před očima ideál v jeho nejvznešenější podobě. V podobě první lásky!

... nic se neboj utrpení, které čeká, abyste byli vyzkoušeni ... buď věrný až do smrti...

Všimli jste si – buď věrný, nikoliv buď vítěz! O vítězství tváří v tvář utrpení ani slovo; vítězství spočívá ve vytrvalosti: „kdo vydrží až do konce, bude spasen!“ (Mt 10,22). Nečekají se od nás žádné pózy a projevy hr-

dinství. Můžeme být sami sebou, tedy i slabí! Ba dokonce myslím, že pro lidi je daleko vítanější a použitelnější ten, kdo je jeden z nich, pokud se týká lidskosti (k níž prostě patří i slabost) – je tím totiž i věrohodnější. Protože my nemáme svědčit o své dokonalosti a bezchybnosti, my máme svědčit o Boží síle. Sv. Pavel říká: „Když jsem slabý, právě tehdy jsem silný...“ (2Kor 12,10b). Snažme se tedy vyhnout dvěma opačným, ale stejně špatným extrémům: Jedním je slabošství, změkčilost a zbabělost, kněz, řeholník nebo laik, který se vyhýbá všemu náročnému, který zpohodlněl a rozbředl – a druhým opačně zbytečné a nepravdivé předstírání sebejistoty, úspěchu, vítězství a samozřejmě Boží pomoci; svědectvím není to, že vždycky všechno zvládnou a nic mě nezlomí – svědectvím je, že ani jako člověk v této chvíli lidsky zlomený se nevzdávám a nepochybují o Boží blízkosti a lásce!

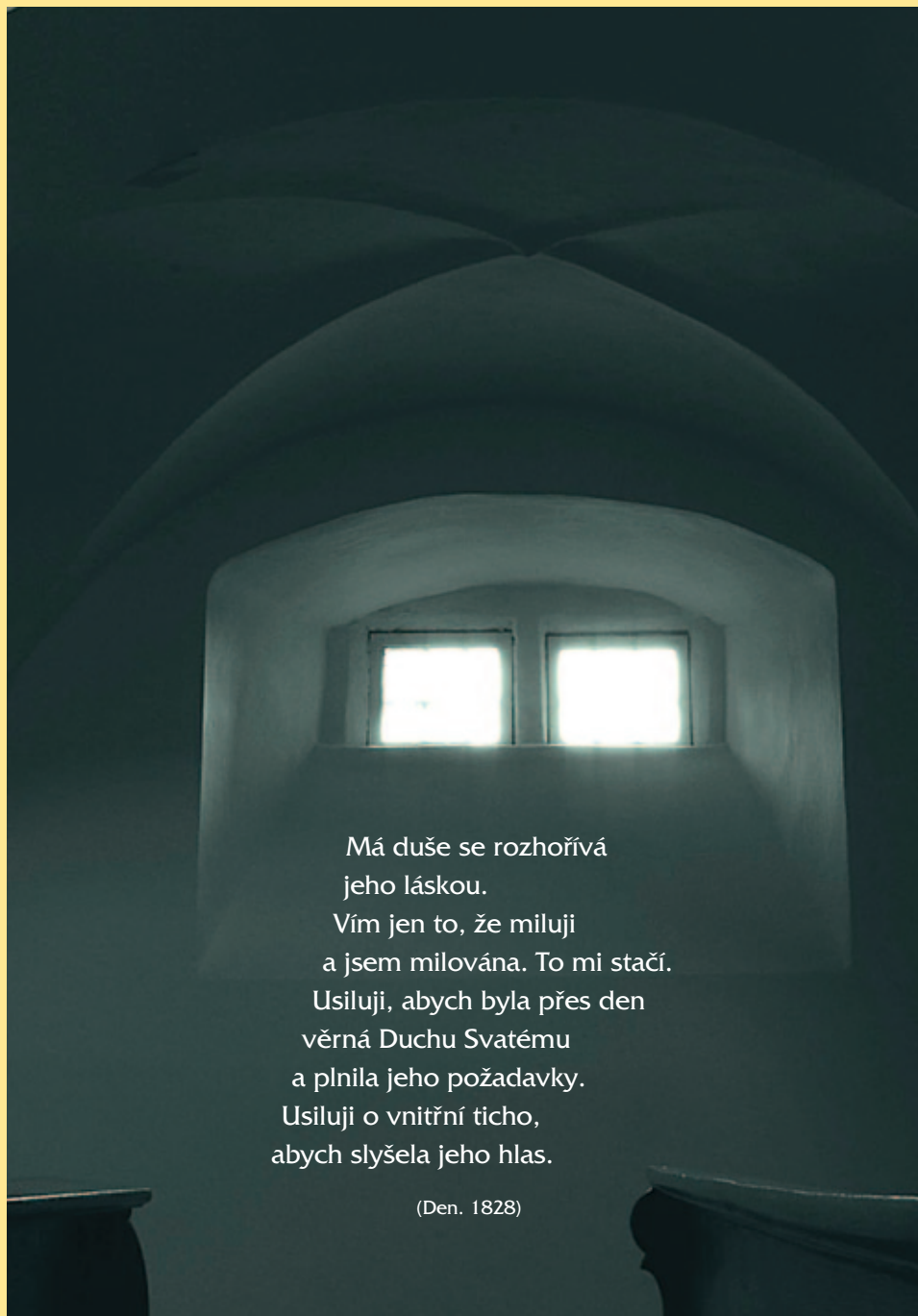
...mám však něco málo proti tobě: máš tam lidi, kteří se drží učení Baláma ... který svedl Izraelity k modloslužbě...

Doslovný překlad říká: *který učil dělat pohoršení* – a to je, sestry a bratři, jedna z velmi citlivých a smutných kapitol našeho duchovního života a našich společenství: ztráta citlivosti a ohleduplnosti, pokud se týká pohoršení „malíčkých“. Nejde o pokrytectví, o přetvářku – ale ani o nějaké křečovitě svatouškovství. Ať je kdokoliv z nás sám sebou i se svým smyslem pro humor a všelijakými úsměvnými slabůstkami a úlety. Ale tu míru musí stále velmi pozorně poměřovat únosností a citlivostí těch kolem. Nesmí se z něho stát bezohledný buran, ignorant. Je hezké říkat: já nikomu nic nebudu lakovat na růžovo...! Ale srovnejme s touto řečí Pavlovo: pohoršuje-li

jídlo mého bratra, nikdy už nechci jíst maso, abych ho nepohoršoval... A jistě rozumíte, že teď vůbec nemám na mysli rovinu společenské etikety. Jde ale třeba o úctu před posvátnými tajemstvími, o vyjadřování se o věcech Božích, o víře, o církvi, samozřejmě o mluvení vůbec, ale také třeba o chování při mši, v kostele, před svátostmi atd. atd. Existuje cosi jako duchovní noblesa, šlechtictví ducha – a ta se prostě buď žije, anebo člověk účelově cosi předstírá, a je jen otázka času, než se někde tzv. zapomene – a je vymalováno. Jistě všichni známe osobnosti kněží či řeholníků používajících třebas velmi lidové a jadrné výrazy – ale přitom všichni kolem jasně cítí, jak je onen dotyčný Božím dítětem, tváří v tvář Božím darům čistý a plný úcty a bázně. Nesmíme duchovně zhrubnout!

...mám proti tobě, že trpíš ženu, která ... svádí mé služebníky, aby smilnili a jedli z masa obětovaného modlám...

Nemysleme teď prvoplánově na tělesnou nečistotu. Smilstvo zde je obraz pro nevěru duchovní a nevěru Bohu jako takovou; odtud je pak velmi blízko i ke korupci oním „masem modloslužby“ (to je velmi sugestivní a zvukomalebný termín), tedy vším, co je plodem či výtěžkem tohoto světa a jeho ducha. Obojí dohromady nás hrozí velmi vzdálit Bohu. Ani to člověk zprvu tak nepozoruje, prostě si nejdříve udělá trošku radost, čas od času si zpříjemní život, trošku se odmění za ta strádání služby, malinko si něco vykompenzuje a ošetří, aby se také čas od času bylo na co těšit... A ani neví, jak se to stalo, že už nepotřebuje prodlévat před Boží tváří, u něj se občerstvovat; už mu není zdaleka tak dobře před svátostánkem jako někde jinde v domě, víc šťastný je z pochvaly a uznání lidského než

Má duše se rozhořívá
jeho láskou.
Vím jen to, že miluji
a jsem milována. To mi stačí.
Usiluji, abych byla přes den
věrná Duchu Svatému
a plnila jeho požadavky.
Usiluji o vnitřní ticho,
abych slyšela jeho hlas.

(Den. 1828)

niternou radostí toho, který je cele Boží – až pak najednou si ten „nezištný a velkorysý“ dárce, který uplácel, řekne o protislužbu, a buďte si jisti, že nebude žádat nic z toho, čím nás sám zahrnul, toho on má dost. A ještě malý bonus: „Tomu, kdo zůstane věrný mým skutkům až do konce (= nenechá se zkorumpovat, nenechá se zatáhnout do těch sítí) ... dám jitřní hvězdu.“ Jitřenka ohlašuje svítání, slunce – tedy takový člověk může dostat schopnost zahlédnout Boží blízkost a jeho přítomnost daleko dříve než mnohý jiný – a to právě pro tu čistotu vztahu, průzračnost oddanosti, kterou si uchoval.

...vzpomeň si na nauku, kterou jsi přijal a slyšel, zachovávej ji ... neprobudíš-li se, přijdu jako zloděj a ty ani nebudeš vědět...

Nauka zde je snad ještě cosi jiného než teologie jako věda, ale i k ní má svou zpětnou vazbu. Nicméně jde o pokoru, poslušnost před vírou církve, Božího lidu. My nemáme právo získávat soukromé body tím, že budeme lacino vyprodávat drahocennosti po předcích a v podstatě se podbízet, nadbíhat tomu, co se chce slyšet. Je to velké pokušení zejména v těch „kontroverzních“ tématech získávat oblíbenost tím, že služebník evangelia ne snad otevřeným popřením, jen takovým malinkým náznakem jakoby poodstoupí od určitých nároků či pravd. Třebas jen neřekne úplně všechno. On sám se možná vzápětí začne cítit jako skutečná osobnost a mnozí mu to také rádi potvrdí, začnou ho považovat za mimořádného člověka, jenže – „tvoje skutky nejsou dokonalé před mým Bohem“. Bůh není to, co my si myslíme, ale ten, který se nám zjevuje skrze „autorizované“ zdroje. A jestli na ně ztratíme vazbu – „ani nebudeš vědět, kdy na tebe přijdu!“

...mnoho síly sice nemáš, ale ... přece jsi mě nezapřel. Drž pevně, co máš ... z toho, kdo zvítězí, udělám v Božím chrámě sloup...

Povzbuzení pro každého, kdo setrvává, kdo je stálý. Znovu a naprosto zřetelně je řečeno: Nejde o výkon, množství, ohromující dojem, efektní zvládnutí. Jako lidé věřící, tedy Bohu sloužící a Boha hlásající, si budeme velmi často připadat naprosto bezmocní, zbyteční, neschopní – zejména tváří v tvář tomu velkému potenciálu Božích darů, který bychom velmi rádi prezentovali a zprostředkovali, a ještě více jejich obrovské potřebě i poptávce mezi lidmi – přičemž budete mít zároveň s tím pocit, že vám to všechno utíká jako voda mezi prsty úplně bez užitku: „mnoho síly nemáš ... ale přece jsi mě nezapřel“ = neutekl jsi od toho. A ještě větší naléhavost slyšíme, pokud se týká osobní věrnosti povolání a stavu: „drž pevně, co máš!“ – slyšíme, že se neřádá nic víc než zůstat – a zůstat věrný tomu, co máme, Božímu povolání, Božímu slovu. Protože stabilní služebník je pak „sloupem v Božím chrámu“. A co dělá takový sloup až tak aktivní? Prostě stojí! Řeholník, osoba zasvěcená, ale také laik svou „obyčejnou“ vnitřní pevností udrží ve společenství Božího lidu nečekaně mnoho, často i neznámých lidí; a naopak asi sami víte, v jakém nebezpečí zřícení jsou třeba farnosti, ve kterých prožili nějaký kněžský odchod...

(Pokračování v příštím čísle)

Přednáška R. D. Petra Vrbackého, spirituála teologického konviktu v Olomouci, která zazněla během setkání řeholníků v Brně 1. února 2014.

ROZHOVOR
S KARDINÁLEM
MILOSLAVEM VLKEM,
EMERITNÍM ARCIBISKUPEM
PRAŽSKÝM

„JEŽÍŠ DĚLÁ
PRVNÍ KROK S TAK
ÚŽASNOU TVÁŘÍ
ODPOUŠTĚJÍCÍ
LÁSKY...“

Foto: W. Zubkowicz

❖ Otče kardinále, 26. listopadu to bude dvacet let od doby, kdy jste byl jmenován kardinálem. Dovolte mi, abych vám jménem čtenářů „Apoštola“ popřál k tomuto vašemu výročí a zeptal se vás, jak vy osobně vnímáte Boží milosrdenství a v čem vidíte, že se nejvíce Boží milosrdenství projevilo ve vašem životě.

Děkuji za krásné přání a zvláště za modlitby.

Jak vnímám Boží milosrdenství? Asi tak, že cítím, že nejsem schopen ho vnímat, pojmut, plně obsáhnout. Když se někdy v srdci zastavuji a snažím si ho nějak představit, cítím, že stojím před skutečností, kterou nejsem schopen obejmout, pojmut, že se tato „skutečnost“ nemůže vejít do mé vnitřní kapacity a že ji pouze tuším jako něco, co mě naprosto přesahuje. V čem se nejvíce projevilo? Z toho, co jsem řekl, vyplývá, že nejsem schopen Boží milosrdenství „měřit“, kdy víc a kdy méně... Vždy, při každé zpovědi, při každé milosti, která je zadarmo, celý můj kněžský život je jeden obrovský projev Božího milosrdenství. A na ně spoléhám, že budu moci jednou na věčnosti po celou věčnost je obdivovat na sobě i na všech ostatních, protože budeme mít dar přímého poznání a z toho budeme šťastni. Tady vidíte, že když o něm chceme něco říci, jen „brebtláme“ a tím dokazujeme, že je nevystižitelné.

❖ Pro naše čtenáře by bylo určitě zajímavé, kdybyste prozradil, jak trávíte čas v důchodu. Máte méně povinností, setkání a cestování, nebo jsou spíš jen jiného druhu než ty, které jste měl, když jste vedl pražskou arcidiecézi?

Ano, méně povinností, které vyplývaly z úřadu, ale jsou tu povinnosti jiné, nové, které vyplývají z toho, že jsem biskup, i když ne v úřadě, ve funkci, ale biskup. Záleží tak do určité míry na mně, kolik si „toho naberu“. Úkolů v církvi, při hlásání evangelia, je tolik! I když nemám úkoly jasně vymezené a vyplývající „z funkce“, je v té situaci nejtěžší dobře chápat a rozeznávat, co je teď pro mne vůle Boží. Jistěže nám Bůh dává poznání a světlo milosti, abychom jich používali na rozeznávání jeho vůle, také nám nechává svobodnou vůli, abychom s ním dobrovolně, podle svého svobodného rozhodnutí spolupracovali. V důchodu, ve stáří, je tady však určité nebezpečí, že si člověk chce podvědomě dokazovat, že je ještě schopný, že dokáže, a tak je jeho rozhodování někdy ovlivněno právě touto psychologií.

Čili abych aspoň trochu odpověděl na otázku: mám velkou řadu pozvání u nás v republice i v zahraničí k různým pastoračním aktivitám, přednáškám, exerciciím na různých úrovních. Protože jsem byl angažován v Díle Mariině, především mezi biskupy této spirituality, tak i tady jsou různé úkoly...

A pak – život nejsou pouze vnější aktivity, i když všechny evangelizační aktivity jsou činností ve spolupráci s Ježíšem a pro něj, jsou vlastně „duchovním životem“. Osobní život z evangelia, který není jen individuálním uskutečňováním evangelia, ale i životem ve společenství s druhými, přece jen vyžaduje také čas.

Jinými slovy a stručně: úkolů v církvi, při hlásání evangelia, je dnes tolik, že se nikdo nenudí. Je tu otázka hierarchie těch úkolů, „co dřív“.

❖ **Vášim biskupským heslem jsou slova Pána Ježíše: Aby všichni bylo jedno. Proč jste si zvolil zrovna toto heslo? A kdybyste měl dnes možnost k tomuto heslu přidat ještě jedno, jaké by bylo, když byste zohlednil vaše zkušenosti, léta služby a zároveň dnešní situaci církve a světa?**

V první polovině 60. let jsem v tehdejší NDR poznal spiritualitu jednoty Hnutí folklóru, která mě velmi oslovila. Její jádro – „aby všichni byli jedno“, Ježíš vyslovil ve své „závěti“, ve své velekněžské modlitbě (Jan 17). Právě to on vyprošoval před svou smrtí od Otce – jednotu pro apoštoly a pro ty, kteří skrze ně uvěří. Do závěti se dává vždy to nejdůležitější. Byl jsem tím zaujat, a když jsem se stal biskupem, tato Ježíšova prosba k Otci se stala mým biskupským heslem. Tato slova jsou tak obsažná, že bych k nim nic nepřidával, protože v nich zní koncilní učení, v nich zní to, co pokoncilní papežové zdůrazňují: církev jako společenství s Ježíšem zmrtvýchvstalým uprostřed. On, přítomný, hlavní aktér činnosti nejen biskupů. Osobní zkušenost se živou přítomností Zmrtvýchvstalého dnes uprostřed církve, ve světě a svědectví o tom – to vše je obsaženo v tomto Ježíšově slově.

❖ **Jednota je plodem působení Ducha Svatého, který neustále vede církev a obohacuje ji svými dary. Který dar Ducha Svatého podle vás církev dnes nejvíce potřebuje?**

Duch Svatý je v Trojici „aktérem“ a uskutečňovatelem všeho, co Bůh působí. On je „tvůrcem“ církve. Sv. Pavel Korinťanům píše: „Byli jsme pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo, všichni jsme byli napojeni tímž Duchem“ (1 Kor 12,13). Tak o tom mluví mnoho církevních otců. Duch Svatý sám je Dar, zdroj všech milostí a charizmat a duchovních darů. Vypočítávat některé, třeba sedmero darů Ducha Svatého v katechismu nebo 9 darů u sv. Pavla /Gal 5,22, nebo 1 Kor 12,7 ad/ může navodit dojem krácení nekonečného a všestranného působení Ducha Svatého.

Který dar dnes církev nejvíce potřebuje?

Připomněl bych tu slova blahoslaveného Jana Pavla v apoštolském listu „Příchod třetího tisíciletí“, kde vyzývá všechny: „Znovu objevit působení Ducha Svatého v církvi Boží dnes“, trvalou přítomnost a působení Ducha Svatého v každé aktivitě církve, v každém věřícím, všude a ve všech. Naplňovat Pavlovo slovo Korinťanům: „Což nevíte, že jste chrámem Ducha Svatého a Duch Svatý ve vás bydlí?“ (1 Kor 6,19). Trvalá obnova tohoto vědomí je největší a trvalý úkol všech věřících: začínat hned ráno, ještě na posteli, klaněním Duchu Svatému, který v nás bydlí. S ním a v něm konat celý den vše. Vždyť jedině v Duchu Svatém můžeme říkat „Ježíš je Pán“ (1 Kor 12,3) a volat „Abba, Otče“. (Gal 4,6). V Duchu Svatém je přítomen Ježíš Zmrtvýchvstalý v církvi, v něm se udělují všechny svátosti, on proměňuje Eucharistii. Obnovit toto vědomí, to je velký úkol věřícího člověka dnes.

Kardinál Miloslav Vlk
na II. Kongresu o Božím milosrdenství
ve Slavkovicích

Foto: R. Pecha

❖ **Otče kardinále, když jste se v květnu zúčastnil druhého kongresu o Božím milosrdenství, ve své přednášce jste řekl, že Boží milosrdenství je nesmírný dar Ducha Svatého pro naši dobu. Jak tento nesmírný dar předávat lidem dnešní doby? Jak být svědkem Božího milosrdenství, aby se stále opakoval zázrak letnic?**

Z toho, co jsem v předchozím bodě řekl, to zřetelně vyplývá. V naší době mnoho lidí mělo dojem, že Bůh – jestli je – tak je vzdálený, je ve své blaženosti, ve svém ráji a o člověka se nestará. Dnes mnoho lidí začalo hledat duchovní hodnoty, hledat Boha (srov. například knihu „Bůh se vrací“ – John Micklethwait a Adrian Wooldridge, Triton 2014). I to je působení Ducha Svatého ve světě dnes. Bůh jim vychází vstříc, například vznikem nejrozumnějších nových náboženských hnutí. A v daru Božího milosrdenství, které Pán Ježíš zjevil skrze sv. Faustynu, vychází Ježíš tomuto hledání dnešního člověka úžasným způsobem vstříc jako ten otec v podobě marnotratného synu. On dělá první krok s tak

úžasnou tváří odpouštějící lásky, otevírá náruč k přijetí. Do tragické situace našeho světa je to jediné řešení – Božská logika nekonečné lásky, milosrdenství Boží.

Jak tuto božskou skutečnost předávat? Mít ji zcela v sobě, přítomnou ve svém životě, nechat ji jednoduše „vyzařovat“ z našeho jednání. A nechat se v tom vést Duchem Svatým, který je Božským darem, je Láskou. To je cesta, jak to ukázal život prvotní církve a jak o tom svědčí dnes působení Ducha Svatého v církvi, zvláště v různých hnutích.

❖ **Děkuji mnohokrát za tento rozhovor. Chtěl bych vás, otče kardinále, ještě poprosit o požehnání pro čtenáře „Apoštola“ a všechny, kdo potřebují Boží milosrdenství...**

Všem čtenářům „Apoštola“ žehnám, ať vás naplňuje štěstí z darů, kterých se vám dostává, a „radost z Hospodina (to je celé Trojice) ať je vaší silou“ (Neh 8,10).

Připravil P. Wojciech Zubkiewicz SAC ■

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

DŮM SVATÉ FAUSTYNY JAKO OÁZA MILOSRDENSTVÍ

JAK POVSTALA MYŠLENKA NA VZNIK TOHOTO DOMU?

„Předkládám ti tři způsoby, jak prokazovat bližním milosrdenství: první skutkem; druhý slovem; třetí modlitbou,“ řekl v roce 1936 Ježíš sestře Faustyně. Tato výzva zůstává pro sestry Kongregace Matky Božího milosrdenství stále aktuální, ať se nacházejí kdekoli a v jakýchkoli podmínkách. Právě tato výzva se stala podnětnou při rozhodování o dalších osudech Kongregačního domu ve Dvoře Králové n. Labem. Sestry se rozhodly zrekonstruovat tento objekt s cílem získání osmi malometrážních bytů pro osoby v tísní.

OTEVŘENÍ DOMU SV. FAUSTYNY

Ke slavnostnímu otevření bytového domu ve Dvoře Králové došlo 26. května letošního roku. Rekonstrukce mohla být uskutečněna jen díky dotační podpoře Ministerstva pro místní rozvoj a přispění mnoha dárců a dobrovolných pomocníků. „Domeček“, jak sestry familiárně nazývají nový dům, zahájí svůj provoz v září r. 2014.

Obyvateli se stanou osoby, pro které bude tento druh dočasného bydlení efek-

Starý rodinný dům naproti klášteru ve Dvoře Králové nad Labem byl přestavěn téměř během jednoho roku.

tivním řešením jejich situace, kterým hrozí odebrání nebo je již odebráno dítě do ústavní výchovy z důvodu nevyhovujícího bydlení, dále pro osoby, které dosáhly plnoletosti a opouští ústavní výchovné zařízení, náhradní rodinnou péči, ukončily resocializační program, opouští azylový dům, dům na půli cesty, mají statut uprchlíka nebo pochází ze sociálně vyloučené lokality apod. a zároveň prokážou nízké příjmy.

JAK TO BYLO DŘÍVE

Starost o ženy nacházející se v tíživé situaci patří k charismatu sester KMBM (do které vstoupila v roce 1925 Helenka Kowalská – sv. sestra Faustyna). Řeholní rodina vznikla v roce 1862 za účelem pomoci těm, kteří Boží milosrdenství nejvíce potřebují. V tehdejší době mezi tyto osoby patřily bezesporu „morálně padlé“ dívky vydělávající si na živobytí pochybným způsobem. Sestry přijímaly tyto dívky a ženy do tzv. Domů milosrdenství, kde jim pomáhaly navrátit

jejich důstojnost nejen prostřednictvím možnosti vyučení, nabídkou manuální práce, převýchovou k dodržování zdravého životního stylu (režim dne), ale hlavně svým příkladem života s Bohem ukazovaly cestu těm, které již v lásku lidskou ani Boží nevěřily.

JAK JE TO DNES

V průběhu historie prošly Domy milosrdenství různými změnami zejména v závislosti na potřebách společnosti, nicméně charisma sester se nemění. A tak do Domu sv. Faustyny budou přijímat ty, kterým kontakt se sestrami a jejich stylem života bude v životě přínosem.

ČINNOST MISERICORDIA, O.P.S.

V budově má také své sídlo kancelář Misericordia, o.p.s. Mezi aktivity společnosti patří provoz Křesťanské psychologické poradny a sociální služby Sociální rehabilitace, jejímž posláním bude od září pomoci získat klientům (nejen bytového domu 1207) potřebné kompetence ke zvládnutí své nepříznivé situace a dosáhnout co nejvyšší možné míry samostatnosti a nezávislosti prostřednictvím rozvoje specifických schopností a dovedností, posilováním pozitivních návyků a nácvikem výkonu běžných činností nezbytných pro samostatný život.

Během přestavby domu došlo i k úpravě přilehlé kůlny, která se díky pomoci dárců proměnila v zahradní altánek skýtající prostor pro společná posezení.

Jeden z pokojů se proměnil na kapli, v ostatních bydleli účastníci exercicií.

EXERCICIE JAKO ZPŮSOB POSVĚCENÍ BUDOVY

Budova je téměř dokončena a čeká na své obyvatelky. Sestry počítaly s tím, že jejich osudy budou mnohdy těžké a pohnuté, proto uspořádaly v červenci v tomto domě exercicie pro apoštoly Božího milosrdenství – pro své nejbližší spolupracovníky – aby prostory promodlili. Sestra Ludmila nás provázela tématem *blahoslavenství*, které se prolínalo celými exerciciemi. Stěžejním úkolem všech účastníků bylo uvědomit si, jak po návratu z Hory budu sloužit jako apoštolové. Všichni jsme si mohli uvědomit, jak se Boží milosrdenství odráží v našem všedním životě, v našich každodenních vztazích. Společné sdílení zkušeností bylo obohacujícím nejen pro účastníky, ale i pro sestry, pro které jsou apoštolové Božího milosrdenství prodlouženými rukama.

Sestra Dagmar Litošová ■

Foto: archiv KMBM

Více informací o Domě sv. Faustyny:
<http://www.dum-sv-faustyny.kmbm.cz>
 Činnost Misericordia, o.p.s.:
<http://www.misericordia.kmbm.cz>
 Kongregace sester KMBM: www.kmbm.cz

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdravas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa;** na zrnkách Zdravas budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“
 (Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
 30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
 V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
 544 01 Dvůr Králové n/L.

„Pocítila jsem v duši tak velikou touhu po Bohu, že se mi zdálo, že umírám touhou spojit se s ním. Netrvalo to dlouho, ale pochopila jsem, co je ten stesk duší v očistci.“ (Den. 1186)

SRDEČNĚ VÁS ZVEME NA

POUŤ KE SVATÉ FAUSTYNĚ

do Slavkovic u Nového Města
 na Moravě

V NEDĚLI
 5. ŘÍJNA 2014

PROGRAM:

- 14.00 Přednáška:
 Křesťanská úcta k zemřelým
 (P. Mgr. Piotr Nowicki CSsR,
 koordinátor pastorační práce Vietnamců
 v ČR a rektor tasovického kláštera)
- Korunka
 k Božímu milosrdenství
- 15.00 Mše svatá.
 Hlavním celebrantem bude
 Mons. Mgr. Jindřich Bartoš,
 děkan a farář ve Znojme
- 16.30 Promítání: Očistec
 (P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC)
- 17.30 Pobožnost k Panně Marii
 a růženec za duše v očistci

Na setkání s Vámi se těší
 a na cestu do Slavkovic
 žehnají Otcové pallotini
Informace: 566 502 855
info@slavkovice

187

ODKAZ P. PETRA
BĚLOŇSKÉHO

dní kněžství

187 dní kněžské služby. Není to mnoho. Půl roku a pět dní. Ani roků života nebylo příliš, jenom 25. Páter Petr Běloňski zanechal přesto po sobě jakousi jemnou a zároveň silnou stopu, důležitě poselství, že Bůh dokáže z člověka udělat paprsek svého milosrdenství, kterým pohladí srdce mnoha lidí. Možná také proto na konci pohřební mše svaté v rodné vesnici P. Petra poděkoval rektor semináře v Plocku páteru Petrovi a přiznal, že celý seminář prožil díky němu své největší, rok a půl trávající exercicie.

JÁ, PANE, OPRAVDU JÁ?

Petr Běloňski se narodil 22. února 1989, zrovna v den 58. výročí prvního zjevení Pána Ježíše sv. sestře Faustyně v Plocku, během kterého Pán Ježíš dal za úkol sv. Faustyně namalovat obraz Božího milosrdenství. Petr byl pokřtěn ve farním kostele a patřil do farnosti Božího milosrdenství v obci Skepe u Plocka. Biskup plocký Petr Libera vzpomínal během pohřební mše svaté v katedrále v Plocku: „Jenom několik profesorů a kolegů tě znalo, když jsi přišel do semináře. Rád jsi tancoval, plaval, miloval jsi hory. Dokonce jsi byl trochu překvapený, když jsi před nástupem do semináře uslyšel hlas povolání – jako prorok Jeremiáš, jako Matouš, jako Pavel: „Já, Pane, opravdu já?“ Po nástupu do semináře už ale Petr věděl, že je to jeho cesta. Chce být knězem.

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

KNĚZ

Knězem se stal na Vánoce 25. prosince 2013 a po svěceních byl poslán jako farní vikář do katedrály v Plocku. Začátkem května 2014 udělala s novoknězem Petrem rozhovor Aleksandra Dybiec.

❖ **Kněžské svěcení jste přijal na Vánoce. Biskup plocký vás vysvětil za kněze dříve než vaše kolegy z ročníku.**

Situace si to vynutila... Poprosil jsem o to otce biskupa, nedělal žádné problémy. Ale necítil jsem se z toho důvodu lepší, vždy jsem si myslel, že přijmu svěcení s celým ročníkem začátkem června. Pocítil bych víc atmosféru komunity.

❖ **Kdy jste se dozvěděl, že jste nemocný?**

V roce 2011, když jsem byl ve třetím ročníku semináře, mě často bolela hlava. Jel jsem do nemocnice na neurologii, kde mi udělali také gastroskopii. Zjistili, že mám erozi na sliznici žaludku. Začal jsem léčbu a myslel jsem si, že vše bude dobré. Další gastroskopie říkala, že je to vřed. Začátkem ledna 2013 jsem už měl konečné výsledky: rakovina.

❖ **Hned potom přišla operace?**

Ano, za týden. Odstranili mi žaludek a potom jsem absolvoval chemoterapii. Cítil jsem se dobře, ale od září zase začaly problémy s jídnem. Míň a míň jsem byl schopen jíst, zvracel jsem. Začal jsem hledat pomoc u doktorů. Na začátku tvrdili, že je to asi kvůli srůstům ve střevech, tam jsem měl totiž umělou nádobku na pokrm, ale během další operace se zjistilo, že je rakovina rozeseta všude. Doktoři uznali, že to nelze operovat, sešli mě a poslali domů. Hned druhý den jsem se rozhodl požádat otce biskupa o předčasné kněžské svěcení.

Kněžské svěcení

❖ **Proč neprosíte Boha za uzdravení, otče? Přece zázraky se stávají. Příkladem může být třeba Floribeth Mora Diaz z Kostariky, která byla uzdravena na přímluvu sv. Jana Pavla II. Proč nechcete, aby se lidé modlili o zázrak pro vás?**

Během celého semináře jsem se modlil, abych se stal nástrojem v Božích rukou. Všimnul jsem si, že když si dělám něco po svém, nejsem šťastný tak jako tehdy, když mě vede On.

❖ **Bůh vás vede ke smrti... to je štěstí?**

Pokud si myslí, že můj život má být krátký, já s tím souhlasím.

P. Petr během kněžského svěcení svých spolužáků ze semináře

❖ **Za uzdravení se nemodlíte, otče, za smrt také ne...**

Chci důvěřovat Bohu. Vidím, jak silně skrze mě, svůj nástroj, Bůh působí na ostatní. A pokud bude chtít, uzdraví mě.

❖ **Co byste chtěl vzkázat lidem?**

Po celý můj život mi byla blízká sv. Faustyna, hlasatelka Božího milosrdenství. Narodil jsem se 22. února, ve výročí prvních zjevení v Plocku. Byl jsem pokřtěn na druhou neděli po Velikonocích, čili na svátek Božího milosrdenství. Moje farnost v obci Skepe je farnost Božího milosrdenství. Exercicie před svěcením jsem měl v obci Świnice Warckie, v rodné vesnici sestry Faustyny. Chtěl bych vám všem tímto říct, že nás Bůh nikdy neodmítá, vždy je při nás. Stačí jen, když mu budeme důvěřovat.

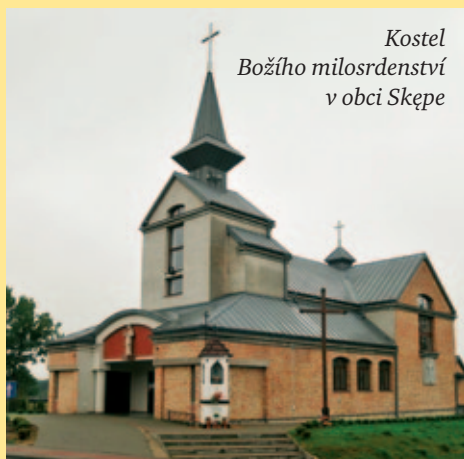
❖ **Čeho vám bude nejvíce líto, když budete odcházet?**

Toho, že tu nechávám blízké osoby. Napsal jsem ve své závěti, aby den mého pohřbu nebyl dnem zoufalství a bolesti, ale uvědomuji si, že někteří to budou dost pro-

žívat. Pohřební mši bych měl rád v katedrále a pohřben bych byl rád v mé rodné obci Skepe. Tam mě lidé nejvíce znají.

SMRT

Boží milosrdenství napsalo také poslední kapitolu v životě otce Petra. Svědectví o tom podává páter Stefan Ceglowski, farář v katedrále v Plocku, jehož farním vikářem byl otec Petr: „V pondělí 30. června kolem

Kostel Božího milosrdenství v obci Skepe

13 hod. jsem přijel do domu otce Petra. Slyšel jsem, že už proběhly modlitby, potom jsem mluvil s rodinou, s kněžími. Petr dýchal těžce, ale rytmicky, od 6. hodiny začala agonie. Podíval jsem se na hodinky, do 15.00 hod. zbývalo ještě asi 40 minut, když najednou se Petr pohnul. Rychle jsme k němu přistoupili a začali jsme modlitbu z jeho breviáře. Výzvy litaní doprovázel rytmus jeho dýchání. Když jsme před 15. hodinou začali modlitbu Korunky k Božímu milosrdenství, jeho dech se uklidnil. Když jsme Korunku končili, otec Petr trochu zvednul pravou ruku, přestal dýchat a po chvíli vzdechl. Korunka skončila. Otec Petr odešel k Pánu. Pomodlili jsme se Anděl Páně a Kompletář – je to kněžská modlitba na závěr dne. Pokud je v zázraku důležité „tady a teď“, tak toto se právě stalo. Když jsem Petra držel za ruku, cítil jsem, že je Někdo, kdo nad tím vším bdí. O tom jsem chtěl říct, o tom chci svědčit. Nic podobného jsem ve svém životě nezažil.“

POHŘEB

Pohřbu otce Petra se zúčastnily stovky lidí a jeho krátký kněžský život sledovala nejen náboženská média. Biskup Petr Libera rozhodl, že pohřební mše svatá bude z formuláře k Božímu milosrdenství a v bílé barvě. V pohřebním kázání řekl: „Nemusíme být velikány. Nemusíme být mocní ani vlivní. Nemusíme být dokonce inteligentní. Musíme jenom dovolit působit zmrtvýchvstalemu Pánu a jeho Duchu. Být milosrdní. Stávat se maličkými a sloužit. Byl jsi – jsi – Petře, výmluvným svědkem této pravdy mezi námi. Pane, děkuji za otce Petra. Za to, že svou kněžskou službou v utrpení, svou jednoduchostí, svou připraveností na setkání s Tebou skrze práh smrti dovolil nám ucítit čerstvý vánek zmrtvýchvstání.“ ■

P. Petr Błoński

„Děkuji ti, že během tvé několika-měsíční křížové cesty jsem ani jednou neslyšel žádné slovo smutku, zoufalství, stěžování. A přece jsi byl podroben takovému utrpení, které se ve všech knihách o eutanazii dává jako příklad bolesti, která může v člověku vymazat lidskost. V tobě nejen že ji nevymazala, ale posílila. Ano, používal jsi léky proti bolesti, ale to ty jsi byl pánem své bolesti. Až do konce.“

Mons. Ireneusz Mroczkowski profesor v semináři, poděkování otci Petrovi umístil na svém blogu.

Připravil P. Wojciech Zubkiewicz SAC

www.katedraplock.pl

www.plock.gosc.pl, www.wyborcza.pl

Fotografie: archiv „Gościa Plockiego“, archiv katedrály v Plocku.

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH...

PĚŠÍ POUŤ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ 2014

„Ty jsi svědek mého milosrdenství“ bylo heslo letošní pěší poutě k Božímu milosrdenství, která se jako každý rok konala v červenci. Od 19. do 26. července ji společně prožívalo přes 150 poutníků ze všech koutů republiky, kteří připutovali do Slavkovic v pátek 25. července.

Tři proudy – z Prahy, Fulneku a Hodonína přišly do Slavkovic po sobě a následně se spojily, aby se v Hodině milosrdenství pomodlily křížovou cestu. Následovala mše svatá a večerní program, během kterého zaznělo několik svědectví o tom, jak Boží milosrdenství působí v životech lidí. Z pátku na sobotu bylo možné po celou noc adorovat milosrdného Pána v rámci Nikodémovy noci. Program zakončila v sobotu dopoledne mše svatá, kterou sloužil P. František Lizna SJ, mnohaletý a mnohakilometrový poutník, který ve svém kázání zdůrazňoval, že nás Bůh přijímá a je k tomu neustále otevřen.

Jaká byla letošní pěší pouť? Přinášíme vám jako každý rok několik fotografií a vzpomínky Daniela a Joly, která v pražském proudu šla tuto pouť poprvé.

Návrat k prostotě lidské podstaty, návrat k Bohu, tudíž návrat Domů

„Náš vedoucí otec Tomáš říká, že pouť je zázrak. Tušila jsem, že budu po návratu domů potřebovat nějaký čas k tomu, abych si dala všechno dohromady a aspoň trochu byla schopná sepsat nějaké poučení. Samozřejmě je to pár věcí osobních, které jsem jela řešit a nesla si je jako hlavní úmysl. K čemu jsem v nich došla, bude ještě asi otázka času v kontextu mého života, jak po pouti běží. Ale pak je pár věcí, které sdělitelné jsou a o které se chci s vámi podělit.“

Ty věci by se daly shrnout asi do deseti bodů. Něco jako mé osobní desatero.

1. Především pro mě byla tato pouť školou lidské pohostinnosti. Naše skupina sv. Františka byla opravdu požehnaná a byly jsme po většinu noci ubytované v rodinách. První noc jsme spaly v rodině, kde vyhnali děti na noc do stanu, abychom mohly hlavu složit uvnitř. V další rodině bohatého řezníka se narodil postižený chlapec Toník, který ale zářil jak sluníčko. Jiný večer jsme dlely v rodině o devíti dětech. Nejstarší člen rodiny vyprávěl své zážitky spojené s Bohem, při kterých se dojaly i chlapi. Mimochodem jsme spaly v chlapeckém pokoji, ve kterém prý ještě nikdy nespala žádná holka. Jinde těsně před setkáním s námi v kostele jeden ze synků spadl z koloběžky a museli s ním do nemocnice. Přesto nám poskytli přístřeší a já jsem si dokonce mohla s paní domu krátce zazpívat Bacha, zatímco celá sklíčená čekala na zprávy z nemocnice od manžela. Ptám se sama sebe, zda bych někoho takto ubytovala, ačkoli mám byt jak hnízdo pro veverky. Naštěstí můžu s úlevou konstatovat, že už se tak několikrát stalo. No hurá.

2. Dalším bodem je, že jsem s radostí zaznamenala lidskou soudržnost. Bylo nás tam víc, kteří musí čelit velmi těžkým věcem, jejichž řešení je zcela na Pánu Bohu. Ale cesta k jejich konci je bolestivá a plná trnů. Navíc na ní spoustě věcí nerozumíme, což aspoň pro mě tomu trápení ještě přitíží. Takže v kostelech, v kterých jsme pobývali, byla prolita spousta slz. V těch chvílích jsem děkovala Hospodinu, že mi ty slzy umožnil a že mi vždy někdo z vás byl po boku. Sama bych to asi nezvládla. Děkuji.

3. Fantastickou součástí pouti pro mě byl častý zpěv za chůze. Oboje miluji: muziku a být neustále v pohybu, takže se mi to takto moc líbilo. Když k tomu přičtu fakt, že jsme se za chůze modlili a poslouchali přednášky a reakce na ně, považuji takovou pouť za dokonalou záležitost. Zpívaná modlitba mi přináší obrovskou radost.

Kupředu pravá, levá...

Sestry pallotinky – chvíle odpočinku

Pražský proud vchází do Slavkovic

Za chvíli se objevil fulnecký proud

4. S předchozím bodem se pojí moc příjemná skutečnost, že i lidé ostýchaví našli nakonec odvalu se s námi podělit o své životní zážitky a poznání v reakci na přednášky otce Tomáše. Všem děkuji, zvláště za reakce týkající se bolestného tématu předávání víry našim dětem.

5. Pouť bezpochyby umožňuje lámat jazykovou bariéru (ono ale jít pospolu s tak krásnými sestrami pallotinkami boří tu bariéru samo o sobě).

6. Pouť mi přinesla nová přátelství jak malinu. Děkuji Bohu.

7. Jako nováčkovi ve víře mi pouť splnila moje velké přání: modlit se skoro pořád. Což je moc fajn, když uvážím, kolik lidí potřebuje přímělnou modlitbu. Aby to člověk stihl za den všechno Hospodinu povědět a vyjmenovat.

8. Jelikož je pouť neustálá modlitba, navíc za chodu, je Bůh cítit všude. Kam se člověk otočí. Kamkoli jde, při jakémkoli počasí. Kromě toho, že mi jako severomilnému tvorů pomohla konečně uvynout teplu a nebýt z něj hysterická, zažívala jsem na ní opět pocity štěstí, které jsem zakoušela v dětství. Vrátila se mi vůně míst, která jsem tak milovala. Už dlouho jsem po tom toužila a zdá se, že jsem to zase našla. Ten pocit vnitřní svobody se nedá ani popsat, ani ničím nahradit.

9. Poslední, co mi leží v hlavě, je poznání, že jsem mohla poznat jednu z cest, jak hlásat Slovo a pravdu o Pánu. V naší době technických vymožeností by člověk mohl říct, že přece už nic takového nepotřebujeme, že si to můžeme najít na internetu, ale já jsem pochopila, že právě v této době a v této zemi je to velice potřebné. Je to návrat ke kořenům, návrat k prostotě lidské podstaty, návrat k Bohu, tudíž návrat Domů. Dnes večer mi to zvláště vyvanulo na mysl, protože jsem se nechala přemluvit a šla do kina na film Dvanáct let v řetězech. Nebyla jsem schopná ho

Nakonec dorazil proud z Hodonína

Otec Tomáš vítá svěcenou vodou

Křížová cesta v Hodině milosrdenství

Společné slavení Eucharistie

dokoukat do konce. Ale když jsem ve strašlivém šoku z toho kina utekla, uvědomila jsem si, jak ta pouť byla důležitá. Pro nás, ale i pro bezvěrce, kteří se na nás dívali s despektem. Právě v téhle zemi, kde se máme relativně tak dobře, je třeba hlásat Pravdu o to usilovněji, aby dolehla i k těm lidem u televize. Protože žijeme v míru a oni by si také mohli uvědomit, že je z čeho dávat. Stačí stisknout knoflík. Jde jen o to se rozhodnout. Protože nemusejí bojovat o život a o svou důstojnost. Nevím, zda v něčem se mnou souhlasíte, ale tak to cítím. Děkuji, že jste šli, a děkuji otci Tomášovi za vedení a organizaci. **Jola**

Pouť skončila...

Vrátil jsem se domů a v hlavě mi stále probíhají zážitky uplynulých sedmi dní. Svědectví o Boží Lásce, rozhovory s přáteli a mnoho drobností, které potěšily mé srdce. Stále vnímám velikou radost a nedokážu myslet na nic jiného.

Najednou je tady realita. Když usínám, slyším z venku hlasy. Několik lidí se hádá. Hádky jsou hodně brutální, podpořené alkoholem, a blíží se k násilí. Je mi z toho najednou smutno. Jak zle se dokáže chovat člověk k bližnímu a tím i k Ježíšovi, který přece žije v každém z nás.

Uvědomuji si, jak těžký a beznadějný život žije ten, kdo nezná Ježíše. Našeho milosrdného Pána, který je Láska. Boží milosrdenství je opravdu jediný lék na bolesti tohoto světa. Pomalu mi začíná docházet, jak moc mě Pán obdaroval. Dal mi víru, učí mě lásce a pozval mě na pouť k Božímu milosrdenství. Díky tomu mohu a musím svědčit o jeho nekonečné Lásce. Jsem nesmírně vděčný a modlím se, abych na tohle nikdy nezapomněl.

Daniel

P. Lízna přijal pozvání na sobotní mši sv.

Přijímání Těla Páně z rukou P. Lízny

Loučení ...a vzájemné poutní požehnání

FILM O ZÁZRACÍCH EUCHARISTIE

V dnešní době slábne víra v přítomnost Ježíše Krista v Nejsvětější Svátosti. Stále méně lidí se účastní mše svaté, klesá počet lidí přistupujících k Svatému přijímání, a ti, kteří přijímají, to dělají často automaticky a bez víry, že přijímají živého Krista. Film „Já jsem“ by chtěl změnit tuto situaci a připomenout tento každodenní eucharistický zázrak.

Nabízíme vám:

- možnost zajištění promítání filmu pro skupiny a farnosti (po promítání lze zorganizovat adoraci a možnost získat DVD s filmem)
- možnost poslání DVD s filmem poštou.

FILM SE NEPRODÁVÁ, ALE ŠÍŘÍ SE ZA DOBROVOLNÝ PŘÍSPĚVEK.

Příspěvek můžete poslat na účet: 35 – 621 921 0237 / 0100 (při platbě uveďte var. symbol: 888).

Promítání ve farnosti nebo DVD s filmem si můžete objednat na adrese:

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy, tel.: 566 502 850, e-mail: objednavky@apostol.cz

Nabízíme vám sborník textů z prvního kongresu o Božím milosrdenství, který se konal ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě v roce 2011 pod heslem:

TEĎ JE ČAS MILOSRDENSTVÍ

V knížce najdete na více než 100 stránkách texty přednášek a fotografie z kongresu, podněty k zamyšlení nad Božím milosrdenstvím. (Formát 130x200, 48 stran)

„VIA LUCIS“ ROZJÍMÁNÍ K POBOŽNOSTI CESTY SVĚTLA

Autoři: biskup Jan Baxant, biskup Vojtěch Cikrle, biskup Ladislav Hučko, biskup František Lobkowicz, Angelo Scarano a Marie Svatošová. Cesta světla (Via Lucis) je velikonoční pobožnost, která získává v církvi na popularitě a která je inspirována křížovou cestou – Via Crucis. Spočívá v rozjímání čtrnácti zastavení – setkání zmrtvýchvstalého Ježíše s jeho učedníky. (Formát 105 x 165, brož., 58 str., 2011)

Cena není stanovena, dobrovolný dar posílejte na účet: 35-6219210237/0100

Objednávejte na adrese: Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy

na telefonním čísle: 566 502 850, 566 502 855

e-mailem: info@slavkovice.cz

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. (Váz., 671 str., 399 Kč)

Můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01, tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy

Číslo účtu: 35 – 6219210237/0100

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

fax: 566 502 851,

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz!

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla: „Láska Kristova nás žene.“ Pallotti odkázal členům Společnosti, aby „pomocí modlitby a skutků dělali všechno, aby svět poznal a zamiloval se do Ježíše“. Proto se kněží a bratři pallotini neomezují na jednu činnost, ale pracují na různých místech a v mnoha oblastech.

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32

tel. 733 741 850, 733 741 860

e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

Pátek 15.00 Hodina milosrdenství (adorace, Korunka k BM)

16.00 Mše svatá

Sobota 15.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá

Neděle 10.30 Mše svatá
15.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek
15.00–16.00 hod.

(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční

– neděle od 16.00 hod.

Svatá zpověď: sobota/neděle 15.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonočích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI

Jámy 71, 592 32

tel. 566 502 855/857

info@slavkovice.cz

www.slavkovice.cz

„Ano, budu s tebou stále, budeš-li stále malým dítětem, a neboj se ničeho, tak jak jsem zde byl tvým začátkem, tak také budu tvým koncem. Nespolehej na tvory, byť v sebemenší věci, protože to se mi nelíbí. Ve tvé duši chci být já sám. Dám ti posilu a světlo do duše a z úst mého zástupce se dozvíš, že já jsem v tobě, a neklid se rozplyne jako mlha pod paprskem slunce.“

(Deníček 295)